

højelse, som vi her foretage af vore Statsbanetakster, endnu ikke ere komne højere end vore Nabolande, ja, maaske for de lange Afstandes Vedkommende, men for de korte Afstandes Vedkommende have vi endnu betydelig lavere Takster. Men da det ærede Medlem ikke nogen Sinde har voyet at paastaa, at vi skulde kunne drive vore Baner billigere end andre Lande, forekommer det mig, at der ikke er nogen Urimelighed i, at vi fastsætte den Pris, som det skal koste at benytte vore Statsbaner, nogenlunde i samme Højde som vore Nabolande.

Det ærede Medlem mente, at navnlig Godstransporten blev stærkt fordyret paa de korte Afstande, og at Taksterne vare for billige paa de lange Afstande. Ja, det kan man jo gerne sige, men det ærede Medlem ved jo saa godt som jeg, hvad Grunden er til, at man netop træffer denne Ordning. Det vilde selvfølgelig rent teoretisk være let at udarbejde et Forslag, der som Helhed kom til at virke noget mere ligeligt, men som praktiske Folk maa vi tage Hensyn til alle de foreliggende Forhold, og der er navnlig det Forhold, som saa tidt har været berørt, at vi her i Landet have en Dampskibskonkurrence, som vi ere nødte til at regne med. Denne Konkurrence gør sig jo i særlig Grad gældende paa de længste Afstande, og hvis vi derfor ikke vilde skyde en hel Del af Trafikken fra os, ere vi nødte til at indrette os derefter og ansætte vore Takster saaledes, at vi kunne vente at beholde Trafikken ogsaa paa de lange Afstande.

Naar det ærede Medlem sluttede sine Bemærkninger med, at han og hans Parti ikke vilde stemme for dette Lovforslag, og trøstede sig med, at der kom en Dag efter denne — og denne Dag skulde være Valgdagen om to Aar, da alle vi, som have stemt for dette Lovforslag, skulde fældes derfor —, vil jeg sige til ham, at i Anledning af dette Lovforslag ængstes jeg aldeles ikke for Valgdagen, og jeg skal være villig til at møde det ærede Medlem hvor som helst inden Valgdagen og forsvare dette Lovforslag. Det skal der ikke være noget som helst i Vejen for, jeg er maaske saa meget mindre ængstelig, som det er en Trusel, vi ere vante til at høre her i dette Ting, og Broden er derfor for længst gaaet af den.

Dernæst vil jeg gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (J. Andersen), som ogsaa kritiserede Landstinget og var meget ked af, at et Flertal i Landstinget ogsaa havde

stemt for dette Forslag, uagtet det havde Betænkeligheder og ikke var saa sikkert paa Forslagets Virkninger. Herom skal jeg ikke sige andet, end hvad jeg nylig sagde til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang): Det, som dog er Kærnen i Tingen, er den Erkendelse, som ogsaa har været til Stede hos Landstingets Flertal, af Nødvendigheden af at gaa til at forhøje Taksterne noget for at komme til et bedre Driftsresultat for vore Statsbaner.

Det ærede Medlem spurgte mig, hvordan det forholdt sig med Hensyn til en Udtalelse, som jeg ved første Behandling havde benyttet med Hensyn til Indregningen. Jeg havde sagt, at den var gaaet i Orden fra 1. April 1910. Det ærede Medlem havde siden lagt Mærke til, at der var kommet en Bekendtgørelse, der sagde, at først for nylig var det gaaet i Orden for Holland, Belgien og Frankrigs Vedkommende. Ja, jeg skal gerne erkende, at min Udtalelse vilde kunne misforstaas, og naar den kunde det, hænger det sammen med, at vi navnlig her under Sagens første Behandling drøftede, at det, det drejede sig om, var at faa Indregningen foretagen med vore Hovedforbindelser. Og i den Bekendtgørelse, som jeg tillod mig at henvise til ved den forrige Behandling af Sagen, stod ogsaa udtrykkelig dette, at den var gaaet i Orden med Hensyn til vor Forbindelse med Tyskland og Norden, men det er jo netop vore Hovedforbindelser, de rumme i finansiell Henseende næsten alt, hvad der kan være Tale om med Hensyn til Indregningen. Sagen er nemlig den, at det ærede Medlem har ganske Ret, naar han ogsaa hentydede til, at det Beløb, som det drejer sig om med Hensyn til Indregningen for de fjernereliggende Lande, er ganske forsvindende i Forhold til det, der er Tale om med Hensyn til vore Hovedforbindelser. Altsaa, i Realiteten har jeg haft Ret i min Udtalelse om det, der betyder noget for Indregningen overfor vore Hovedforbindelser; men jeg skal gerne indrømme det ærede Medlem, at min Udtalelse den Gang ikke har været tilstrækkelig klar, den kunde have været klarere fremsat, saa at jeg ikke havde givet Grund til Misforstaaelse.

Bang: Jeg skal ikke paa dette Tidspunkt falde for Fristelsen til at tage en Realitetsdebat eller en principiel Debat op med den højtærede Minister. Jeg vil kun benytte Lejligheden til at rette et Par Misforstaaelser, som han har gjort sig skyldig